
ΜΑΚΗΣ ΡΟΥΣΟΜΑΝΗΣ
ΑΫΛΟΣ
ΕΡΩΤΑΣ
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Άυλος έρωτας
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάκης Ρουσομάνης
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ράνια Αμολοχίτη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη
ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Βιβλιοτεχνία

Copyright © Μάκης Ρουσομάνης
Copyright © 2015 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-81634-2-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ΜΑΚΗΣ ΡΟΥΣΟΜΑΝΗΣ

ΑΫΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Εκδόσεις Έξη

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Αφιερωμένο στους γονείς των γονιών μου

Θωμά και Καλλιόπα Ρουσομάνη, του μπαμπά μου,
Τζόρτζο και Αφροδίτη Σταμάτη, της μαμάς μου

Στους θείους και τις θείες μου

Βασίλη και Τούλα, Γιάννη και Λουλουδίτσα, Αντώνη
και Στέλλα, Νίκο και Γκίτσα, Βαγγέλη και Βαγγελίτσα,
Φώτη και Ελευθερία, από τη μεριά του μπαμπά
Βάσω και Αγγελική, Τάκη και Δήμητρα, Μανώλη
και Σοφία, Γιάννη και Παπαντή, από τη μεριά της μαμάς

Στα πρώτα μου ξαδέλφια

Λίτσα, Μάκη, Πόπη, Τούλα Ρουσομάνη, Μαρία και Νίκη
Μανουσάκη, Γιάννη, Νίτσα και Πόπη Στεργίου,
από τη μεριά του μπαμπά
Γιώργο, Νίκο, Αφροδίτη και Αθανασία Σταμάτη,
Μαρία και Μιχάλη Βακάλη, από τη μεριά της μαμάς

Και φυσικά στους δικούς μου γονείς
Γκόγκο και Σούλα

Γιατί τους αγαπώ ΟΛΟΥΣ
και έχω τις καλύτερες αναμνήσεις της ζωής μου

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Θα ήμουν γύρω στα δεκαεφτά, όταν γνώρισα εκείνον τον μελαχρινό άντρα με τη μηχανή. Ήταν η εποχή που άφηνα πίσω μου την εφηβεία και πιο ελεύθερος, με μεγαλύτερη προσοχή και διακριτικό έλεγχο από το σπίτι, άρχισα να βγαίνω τη νύχτα και να συχνάζω σε διάφορα στέκια με νέες παρέες. Δημήτρης, Διαλεχτή, Σμαρώ, Ζαχαρούλα, Αλεξία, Μαρία, Μάλαμα, Βάσω, Λίτσα, Μανώλης, Φωφώ, Όλγα, Γρηγόρης, Τάσος, Μανώλης, Μίμης, Σούλα και πολλοί άλλοι κοντά μου. Τότε ήταν που άρχισα να καπνίζω, να πίνω και να γουστάρω τη γρεναδίνη. Τότε που μια αγαπημένη φίλη, εκείνη την περίοδο, τα έφτιαξε μαζί του και εκείνος, τρελά ερωτευμένος, έκανε καθημερινά τριάντα περίπου χιλιόμετρα, από την πόλη έως το χωριό, για να τη συναντήσει και να θαυμάσει τον υπέροχο χορό της... Έτσι γνώρισα τον Γιάννη με τη μηχανή.

Ο ψηλός, εντυπωσιακός, όχι τόσο όμορφος, αλ-

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

λά φρέσκος στην ηλικία, εικοσιεπτάχρονος μηχανόβιος, έδειξε να με έχει συμπαθήσει πολύ, από την πρώτη κιόλας στιγμή. Μικρός και άβγαλτος εγώ, πάντα όμως με το χάρισμα να νιώθω και να καταλαβαίνω τους ανθρώπους και τις διάφορες καταστάσεις, με την πρώτη ματιά τον συμπάθησα. Μόνο που ο Γιάννης είχε και αυτός ένα χάρισμα που το ανακάλυψα από τις πρώτες ακόμη μέρες της γνωριμίας μας. Έβλεπε πέρα από τη ματιά όλων των άλλων... *«Εσύ κάποτε θα γίνεις συγγραφέας»*, μου είχε πει, όταν πίναμε τον καφέ μας στο Other Place του Αλέκου και του Νίκου. Δεν τον πίστεψα. *«Εγώ;»* του είπα με έκπληξη. *«Αποκλείεται! Τραγουδιστής, ηθοποιός ακόμα μπορεί, αλλά συγγραφέας ή ποιητής, με τίποτα. Ίσως να έχω κάποια κλίση στην τέχνη, αλλά να γράψω βιβλίο, δεν το νομίζω». «Κι όμως»*, μου απάντησε, σίγουρος πως η διαίσθησή του δεν θα τον πρόδιδε. *«Εγώ αυτό βλέπω σ' εσένα και δεν θα πέσω έξω. Θα με θυμηθείς μετά από χρόνια».*

Αυτό που δεν φανταζόμουν και δεν περίμενα να γίνω ποτέ, αυτό έγινα. Είκοσι τρία χρόνια μετά την πρόβλεψη του Γιάννη. Στα σαράντα μου, όταν ξεκίνησα να γράφω και ο εκδότης μου μού έδωσε τον τίτλο του συγγραφέα, συστήνοντάς με έτσι στον κόσμο.

Γιατί ξεκίνησα; Γιατί άρχισα να γράφω;

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Αρχικά, επειδή η Γιώτα και η Λίτσα δεν είχαν έργο για τη θεατρική τους ομάδα, και στη συνέχεια, γιατί είχα έμπνευση και διαπίστωσα ότι μου άρεσε.

Το πρώτο μου βιβλίο έκανε τους αναγνώστες να ταξιδέψουν σε άλλες εποχές, όταν οι άνθρωποι συγκεντρώνονταν γύρω από το τζάκι τις μακριές νύχτες του χειμώνα και λέγανε διάφορες ιστορίες. Το ίδιο ελπίζω να συμβεί και με το δεύτερο, το οποίο βασίζεται σ' έναν αστικό μύθο που τον είχα ακουστά από όταν ήμουνα πολύ νέος. Ο μύθος αυτός μιλάει για τη Στέλλα, μια όμορφη κοπέλα που βρέθηκε νεκρή από τα χέρια του αγαπημένου της. Μια κοπέλα που, όπως λέει η ιστορία, εμφανίστηκε χρόνια μετά για να πάρει την εκδίκησή της.

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ΜΗ ΓΥΡΝΑΤΕ ποτέ πίσω… Δεν είναι ΠΟΤΕ για καλό. Πολλά τα περιστατικά.

Στην Παλαιά Διαθήκη:

Αν η γυναίκα του Λωτ δεν γυρνούσε πίσω για να δει τα Σόδομα που φλέγονταν, δεν θα είχε καταλήξει στήλη άλατος.

Στο παραμύθι:

Αν η Σταχτοπούτα είχε γυρίσει πίσω για να πάρει το γοβάκι της, δεν θα γινόταν ποτέ πριγκίπισσα.

Στο μύθο:

Αν ο Ορφέας δεν γύριζε πίσω να δει την Ευρυδίκη, θα την είχε φέρει μαζί του από τον Άδη.

Και στο ΣΗΜΕΡΑ:

Αν ο Γιάννης Ραξένος δεν γύριζε στο άκουσμα της «συγγνώμης» της άγνωστης κοπέλας, το βράδυ εκείνο που ένιωθε τόσο παράξενα, ίσως να μην ήταν αυτή η εξέλιξη...

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Αθήνα 2013

ΤΟ ΡΟΛΟΪ στο κομοδίνο έδειχνε 1:37 π.μ. ακριβώς. Πίσσα σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο. Η Αντωνία σηκώθηκε με δυσκολία. Με μόνο φως την οθόνη του κινητού της και χωρίς να ανάψει το λαμπατέρ, από φόβο μην ξυπνήσει τον άνδρα της, τον Αντώνη, που έπρεπε να σηκωθεί πολύ πρωί για να πάει να μαζέψει χόρτα από τις Λιβανάτες, τσάγια και βότανα για το μαγαζί.

Έτρεξε στο πλαϊνό δωμάτιο, του πεντάχρονου παιδιού της, που είχε ξεσηκώσει και πάλι τον τόπο με τους λυγμούς και τα ουρλιαχτά του. Τις τελευταίες δέκα μέρες ξεσπούσε σε κλάματα μέσα στη μέση της νύχτας, από τότε που η πεθερά της, στην προσπάθειά της να του δώσει το σιρόπι για το βήχα ένα απόγευμα που η Αντωνία και ο άντρας της έλειπαν στο μαγαζί, του είχε πει εκείνη την ιστορία, εκείνο το παραμύθι.

Η Αντωνία άνοιξε ανήσυχη την πόρτα του δωμα-

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

τίου του Γιαννάκη και άναψε το φως.

«Έλα, αγόρι μου», του είπε και το αγκάλιασε. «Ηρέμησε. Δεν είναι τίποτα. Η μαμά είναι εδώ».

Το πεντάχρονο παιδί, κάθιδρο, συνέχιζε να φωνάζει: «μαμά, μαμά», χωρίς να έχει επαφή με την πραγματικότητα, παρά το φωτισμένο πια δωμάτιο. Σε λίγα λεπτά έφτασε και η πεθερά της, η κυρία Καλλιόπη.

«Να μην του ξαναβάλουμε εκείνο το ηλεκτρονικό παιχνίδι, με τους ανθρώπους που πετάνε και τους νεραϊδογεννημένους ήρωες που πηδάνε από 'δώ κι από 'κεί φορτωμένοι με όλα αυτά τα όπλα», είπε η γιαγιά και του χάιδεψε το κεφαλάκι. «Περισσότερο τρομάζει με την εικονική πραγματικότητα το παιδί, παρά διασκεδάζει. Είναι ρομαντικό το αγγελούδι μας. Δεν είναι σαν τα άλλα παιδιά. Έλα, ηρέμησε τώρα, πάει πέρασε».

Ο Γιαννάκης ορθάνοιξε τα ματάκια του και κοίταξε τη μητέρα του, που τον κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της.

«Μαμά, είδα πάλι εκείνη. Είδα στο όνειρό μου την όμορφη κοπέλα. Τη νεράιδα με τα μπλε μάτια, από το παραμύθι που μου είπε η γιαγιά. Τρόμαξα, γιατί με πήγε σε ένα μέρος με κεριά και μου έκλεινε τα μάτια με τα χέρια της».

Η Αντωνία έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό και κοίταξε, φανερά εκνευρισμένη, την πεθερά της, η

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

οποία εκείνη τη στιγμή σκούπιζε το μουσκεμένο μέτωπο του εγγονού της.

«Είναι παραμύθια, καμάρι μου», του είπε η Αντωνία και τον ξάπλωσε και πάλι στο κρεβάτι του. «Όλα αυτά που σου λέει η γιαγιά σου, είναι ψεύτικα. Δεν είναι αληθινά».

«Μακάρι να ήταν όλα ένα παραμυθάκι», σκέφτηκε η γιαγιά Καλλιόπη και έσβησε το παιδικό φωτιστικό, με την απεικόνιση της εικονικής πραγματικότητας. Σε λιγότερο από τρία λεπτά, ο μικρός Γιαννάκης είχε παραδοθεί και πάλι στην αγκαλιά του Μορφέα.

«Θεέ μου», είπε η γιαγιά Καλλιόπη, σαν να μιλούσε στον ίδιο τον Θεό, «κράτα τα δαιμόνια μακριά από το παιδί» και ταυτόχρονα σταύρωσε με τα δάχτυλά της την άκρη του μαξιλαριού όπου κοιμόταν ο εγγονός της.

Η Αντωνία, κοιτώντας τη μέσα στα μάτια, της έκανε νόημα να κάνει σιγά και να βγει έξω. Ύστερα φίλησε το παιδί στο μέτωπο, το σκέπασε με τη ζεστή κουβέρτα του και βγήκε από το δωμάτιο.

«Βρε μαμά», είπε στην πεθερά της όταν βγήκαν έξω, «δεν σου έχω πει να σταματήσεις τις ιστορίες με τα φαντάσματα και τις νεράιδες; Δεν βλέπεις ότι φοβάται; Ότι τον τελευταίο καιρό ξυπνάει από τους εφιάλτες;»

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

«Μόνος του μου τις ζητάει», απολογήθηκε εκείνη και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό της. «Να μου δώσεις αύριο ένα φανελάκι του, να το πάω στην κυρία Κατίνα, τη Σαλονικιά, να το γητέψουμε από φόβο, από νύχτα και από κακιά σκιά», είπε πριν μπει μέσα.

Η Αντωνία, χωρίς να δώσει σημασία στα ξεπερασμένα γιατροσόφια της πεθεράς της, γύρισε στην κρεβατοκάμαρά της και ξάπλωσε πλάι στον άντρα της. Η γιαγιά Καλλιόπη, όμως, στο παραδίπλα δωμάτιο, δεν μπορούσε να ησυχάσει και να κοιμηθεί, όσο και αν το ήθελε. «Αχ!» βόγκηξε και γύρισε πλευρό. «Θα τον χωρίσω από τους νεκρούς, με κέρματα και με σταφίδες», μονολόγησε και σκεπάστηκε με το καπλαντισμένο πάπλωμα που μύριζε ναφθαλίνη, προίκα της που την κεντούσε η ίδια κάθε βράδυ με το φως της λάμπας, από όταν ακόμα ήταν στο χωριό.

Ήταν το μόνο που είχε από το σπίτι της. «Δώρο» της μάνας της, το μοναδικό που της… πέταξε, μαζί με ένα πουγκί φραγκοδίφραγκα, όταν νέο κορίτσι, κοντά στα είκοσι, την έδιωχνε από το σπίτι εκείνο το χειμωνιάτικο, σκοτεινό απόγευμα του 1969. Ύστερα παντρεύτηκε, αρχές του νέου έτους, τον κατά πολύ μεγαλύτερό της Γιάννη, που την άφησε μόνη και χήρα μετά από χρόνια, το 1994.

Με ένα τρύπιο βρακί, ένα παλιοφόρεμα και μια μάλλινη, χοντρή, προβατίσια ζακέτα έφυγε η Καλ-

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

λιόπη, νέα και διωγμένη, σαράντα τέσσερα χρόνια πριν, από τους γονείς της, τους συγγενείς και το χωριό που τόσο πολύ αγαπούσε. Αφού έτσι εκείνη διάλεξε…

«Φύγε, τσούλα», την είχε βρίσει ο πατέρας της, καθώς την πετούσε έξω από τη μεγάλη ξύλινη εξώπορτα, με μια σπρωξιά, για να ξεπλύνει τη ντροπή και το ρεζιλίκι της κόρης του. «Τράβα ζήσε αλλού», της είχε πει. «Εξαφανίσου, άτιμη, από το χωριό, μη μαθευτούν οι πομπές σου. Φύγε και μην ξαναπατήσεις το πόδι σου εδώ. Δεν έχεις οικογένεια πια. Εσύ διάλεξες να φύγεις και όχι εμείς».

Έμεινε για λίγα λεπτά ακίνητη, κοιτάζοντας την πόρτα του πατρικού σπιτιού της και την αυλή. Πήρε μια βαθιά ανάσα και μύρισε το καμένο ξύλο που έβγαινε από τις καμινάδες των σπιτιών του χωριού. *«Πόσο θα μου λείψουν όλα αυτά»*, σκέφτηκε. Έσκυψε και πήρε μια πέτρα από την αυλή.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε μια σιγανή φωνή. Κάποιος, από το πίσω μέρος του σπιτιού, όπου ήταν το αχούρι, της φώναζε:

«Πόπη, στάσου!»

Μέσα στο σκοτάδι προσπαθούσε να διακρίνει ποιος ήταν.

«Μάνα, τι θες;» είπε, όταν αναγνώρισε το πρόσωπο της γερασμένης μάνας της.

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

«Να, πάρε αυτά τα λεφτά και τσακίσου φύγε. Ρεζίλι μας έκανες. Φύγε!» την πρόσταξε, με σκληρό ύφος και με χαμηλή, βραχνή φωνή, φοβούμενη μην την ακούσει κάποιος γείτονας και τους κρεμάσουν την επόμενη ημέρα κουδούνια. «Πάνε στην Αθήνα να γίνεις ντιζέζ, παλιοβρώμα», συνέχισε και της πέταξε και έναν μπόγο, που ήταν το πάπλωμα που η ίδια κεντούσε και που ήθελε ακόμα καπλάντισμα και ράψιμο.

Αυτή ήταν όλη κι όλη η περιουσία και η προίκα της. Ήταν πλέον ολομόναχη στον κόσμο τούτον. Με έναν μπόγο στο αριστερό χέρι και μια μαύρη πέτρα στο δεξί, η Πόπη γύρισε την πλάτη στο σπίτι και έσφιξε δυνατά την πέτρα στην παλάμη της. Ξέσπασε σε βουβό, λυγμικό κλάμα και πέταξε πίσω της τη μαύρη πέτρα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άφησε να βγει από το στήθος της ένας μακρόσυρτος, βουβός λυγμός, μέσα στο σκοτάδι, στον κεντρικό χωματένιο δρόμο του χωριού και έφυγε για πάντα από τον τόπο της, διωγμένη από την ίδια την οικογένειά της.

Κάπου-κάπου, μαζί με το βουβό κλάμα της, σαν παραφωνία μέσα στη νύχτα, ακουγόντουσαν και τα ουρλιαχτά των τσοπανόσκυλων από τα γύρω μαντριά. Κρύωνε… Ήταν μια αδύναμη κοπέλα… Φοβόταν να περπατά μέσα στη νύχτα, μόνη, χωρίς προορισμό. Ήταν Δεκέμβρης. Ζύγωναν και οι γιορτές. Έφταναν τα Χριστούγεννα του ’69 και εκείνη

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

άφηνε για πάντα το σπίτι και το χωριό της.

Άλλες χρονιές περίμενε πώς και πώς τις γιορτές, και ειδικά τα Χριστούγεννα, που ήταν η αγαπημένη της. Την παραμονή των Χριστουγέννων ο πατέρας της καλούσε όλους τους συγγενείς στο σπίτι τους και γλεντούσαν κοντά στο αληθινό δέντρο. Μία ακακία με διάφορα στολίδια.

Το ίδιο και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Έρχονταν όλοι οι συγγενείς με τις οικογένειές τους, γύρω στις έξι το απόγευμα. Έκαναν τις ετοιμασίες όλοι μαζί, φαγητά, ποτά και οι γυναίκες άνοιγαν φύλλο για πίτα. Έβαζαν μέσα ένα δεκαράκι, μιας και χρυσό φλουρί δεν είχαν, και περίμεναν την αλλαγή του χρόνου για να δούνε ποιος θα τύχει τη δεκάρα και θα του πάει καλά η χρονιά. Έσφαζαν από την προηγούμενη μέρα και ένα γουρούνι και προετοίμαζαν τη λίγδα για το μαγείρεμα όλης της χρονιάς. Έτρωγαν και έπιναν μέχρι τις δώδεκα. Όταν έμπαινε ο νέος χρόνος και ο παλιός αποτελούσε πια παρελθόν, όλοι αγκαλιαζόντουσαν και έδιναν ευχές. Στη συνέχεια έκοβαν την πίτα με το κέρμα.

Μετά καθόντουσαν όλοι κάτω, πάνω σε ένα ζεστό υφαντό κιλίμι, γύρω από τον στρογγυλό σοφρά, όπου έπαιζαν χαρτιά μέχρι το πρωί. Αντί για λεφτά, όμως, έπαιζαν με φακές και φασόλια και πιο σπάνια με καμιά δεκάρα.

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Πολλά ξαδέλφια της, ιδίως τα πιο μικρά, πήγαιναν για ύπνο, γιατί δεν άντεχαν το ξενύχτι. Επιπλέον, λόγω ηλικίας οι μεγάλοι δεν τους επέτρεπαν να συμμετέχουν στο παιχνίδι, οπότε βαριόντουσαν. Η ίδια έμενε πάντα ξύπνια και παρακολουθούσε με πολύ ενδιαφέρον την «είκοσι μία» που έπαιζαν οι μεγάλοι. Είχε μάθει καλά όλα τα κόλπα και τις μπλόφες και ανυπομονούσε κάποτε να παίξει και αυτή πλάι στον άντρα της το τυχερό παιχνίδι με την τράπουλα. Ήταν σίγουρη ότι θα τους κέρδιζε όλους. Μόνο πέρυσι δεν άντεξε και στις τρεις τα ξημερώματα πήγε για ύπνο. Ήταν πολύ κουρασμένη από τις δουλειές της ημέρας. Οι ετοιμασίες της καθιερωμένης βραδινής συνάντησης για την υποδοχή του νέου έτους ήταν πολλές. *«Δεν πειράζει»*, είχε σκεφτεί τότε. *«Του χρόνου, πρώτα ο Θεός, θα μείνω ξύπνια μέχρι το πρωί, και όταν περάσουν λίγο τα χρόνια, θα τους τα πάρω όλα τα λεφτά, και τα όσπρια»*. Κρίμα όμως που δεν θα γινόταν ποτέ αυτό που τόσο πολύ επιθυμούσε... Να παίξει, δηλαδή, μια Πρωτοχρονιά χαρτιά με τους συγγενείς και να τους κερδίσει. Δεν πρόλαβε την επόμενη χρονιά και δεν θα προλάβαινε ποτέ πια.

Έφυγε από τον τόπο της, εκείνο το κρύο, χειμωνιάτικο απόγευμα του Δεκέμβρη του 1969, προς άγνωστη κατεύθυνση. Μόνο που δεν ήταν μόνη της...

© Μάκης Ρουσομάνης / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ΑΫΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Στέλλα, μια όμορφη κοπέλα που πίστεψε στην αγάπη.
Γιάννης, ένας χαρισματικός νέος που ήθελε να ζήσει.

Μια τυχαία συνάντηση που θα επιφυλάξει σε αυτόν
και στην οικογένειά του πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις,
όταν θα ξετυλιχθεί το σκοτεινό κουβάρι του παρελθόντος
και θα αποκαλυφθούν τρομερά μυστικά.

Ποια είναι η ταυτότητα και η ζωή της γιαγιάς του;
Ποιος πραγματικά είναι ο πατέρας του;
Ποια είναι η Στέλλα;

Τα φαντάσματα του παρελθόντος επιστρέφουν
για να κατευθύνουν τη ζωή όλων όσοι έπαιξαν
κάποτε το ρόλο τους. Μια αναπάντεχη εγκυμοσύνη,
μια σκοτεινή δολοφονία το1971,
ο θρήνος μιας μάνας για τη χαμένη κόρη της
και η γνωριμία του Γιάννη με μία παράξενη κοπέλα.

Κομμάτια ενός παζλ διάσπαρτα στο χρόνο,
που ενώνονται για να σχηματίσουν μια ιστορία
που θα σας καθηλώσει.

ΕΛ0014
ISBN 978-618-81634-2-3
9 786188 163423
ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ